

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๔๖๓/๒๕๕๙
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๖๔/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๔ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง	นางสาวกรรณิกา แซ่โอ้ว	ผู้ฟ้องคดี
	นายกองค้การบริหารส่วนตำบลพระธาตุผาแดง ที่ ๑ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๖๒ ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองพิษณุโลก คดีหมายเลขดำที่ ๔๕๑/๒๕๕๗
หมายเลขแดงที่ ๑๖๘/๒๕๕๙

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของอาคารหอพัก ๒ ชั้น ชนิดคอนกรีตเสริมเหล็ก ขนาด ๙ x ๒๑ เมตร ซึ่งตั้งอยู่บนที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๓๓๒ ตำบลแม่ตาว อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก โดยผู้ฟ้องคดีเริ่มก่อสร้างอาคารดังกล่าวตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง เลขที่ ตก ๗๓๕๐๓/๐๒๑๖ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๖ (แบบ ค. ๓) สั่งให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคารดังกล่าวจนกว่าจะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และมีคำสั่ง เลขที่ ตก ๗๓๕๐๓/๐๒๑๗ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๖ (แบบ ค. ๙) สั่งให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ตก ๗๓๕๐๓/๐๓๘๗ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๖ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร (ครั้งที่ ๒) จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง เลขที่

/ตก ๗๓๕๐๓/๐๖๘๔...

ตก ๗๓๕๐๓/๐๖๘๔ ลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๖ (แบบ ค. ๔) ห้ามผู้ฟ้องคดีใช้อาคารหรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารดังกล่าว พร้อมกับแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๖ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งประกาศ คำสั่ง ข้อบังคับองค์การบริหารส่วนตำบล หรือพระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลพระธาตุผาแดงให้ผู้ฟ้องคดีทราบ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับมิได้แจ้งข้อมูลดังกล่าวตามคำขอแต่อย่างใด หลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแบบคำขออนุญาตก่อสร้างอาคารดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับมีคำสั่ง เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ (แบบ ค. ๑๕) ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารดังกล่าวและแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ตามหนังสือที่ ตก ๗๓๕๐๓/๐๙๓๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งการบังคับใช้พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพระธาตุผาแดงให้ผู้ฟ้องคดีทราบอีกครั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ส่งสำเนาฎีกากระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมเมืองแม่สอด จังหวัดตาก พ.ศ. ๒๕๕๕ พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๖ ปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับการก่อสร้างอาคารพิพาทดังกล่าว จนกระทั่งต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ ตก ๐๐๒๒/๑๔๘๘๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ แจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓ - ๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๗ ว่า ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิยื่นอุทธรณ์เกินระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด จึงให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมเมืองแม่สอด จังหวัดตาก พ.ศ. ๒๕๕๕ ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๕ ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคารพิพาทแล้ว ดังนั้น อาคารหอพักของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในบังคับต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมเมืองแม่สอด จังหวัดตาก พ.ศ. ๒๕๕๕ และคำสั่งที่ให้รื้อถอนอาคารดังกล่าวไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เนื่องจากไม่มีข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อกฎหมายอ้างอิง ข้อพิจารณา และข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ อีกทั้ง คำสั่งดังกล่าวมิได้ระบุระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ไว้ ระยะเวลาอุทธรณ์จึงขยายเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่รับคำสั่ง ตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติ

/วิธีปฏิบัติราชการ...

วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นอกจากนี้ การออกคำสั่งดังกล่าวมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม สร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็น สร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร และเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่ง เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ (แบบ ค. ๑๕) คำสั่งให้รื้อถอนอาคาร ตามมาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒

๒. เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓ - ๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๗

ผู้ฟ้องคดีมีคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๗ (แบบ ค. ๑๕) คำสั่งให้รื้อถอนอาคารตามมาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ วรรคสาม และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๓ - ๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๗ ที่วินิจฉัยให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า นายประเคน จันทร์ลอย นายช่างโยธา ได้ตรวจสอบการก่อสร้างอาคารในพื้นที่หมู่ที่ ๒ พบว่า ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาต จึงได้รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบและพิจารณาสั่งการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งให้เจ้าของอาคารคือ ผู้ฟ้องคดี ยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ตามคำสั่ง เลขที่ ตก ๗๓๕๐๓/๐๒๑๗ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๖ (แบบ ค. ๙) โดยกำหนดให้ยื่นคำขออนุญาตภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง และมีคำสั่ง เลขที่ ตก ๗๓๕๐๓/๐๒๑๖ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่ได้มายื่นขออนุญาตตามเวลาที่กำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือ ที่ ตก ๗๓๕๐๓/๐๓๘๗ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๖ แจ้งเตือนให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร (ครั้งที่ ๒) ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ร้อยตำรวจเอก สำราญ เดชบุญ ผู้ครอบครองที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง เลขที่ ๒๐๐ โฉนดที่ดินเลขที่ ๑๒๙๖๙ ซึ่งมีที่ดินติดกับสถานที่ก่อสร้างอาคารของผู้ฟ้องคดี ได้ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ได้รับผลกระทบ เนื่องจากการก่อสร้างอาคารใกล้ขีดเขตที่ดินของผู้ร้องโดยมิได้รับความยินยอม จึงขอให้ดำเนินการและขอทราบรายละเอียดการยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารดังกล่าว ซึ่งต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือแจ้งเกี่ยวกับการดำเนินการกรณีการก่อสร้างอาคารของผู้ฟ้องคดีให้ผู้ร้องทราบ และมีหนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ พร้อมมีคำสั่ง เลขที่ ตก ๗๓๕๐๓/๐๖๘๔ ลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๖ (แบบ ค. ๔)

/ห้ามใช้...

ห้ามใช้อาคารทั้งหมด โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒

ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขออนุญาตก่อสร้างอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น จำนวน ๑๒ ห้อง เพื่อใช้เป็นที่พักอาศัย โดยองค์การบริหารส่วนตำบลพระธาตุผาแดงได้รับไว้เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๖ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตรวจสอบเอกสารหลักฐานปรากฏว่า ไม่ครบถ้วน โดยเฉพาะไม่มีหนังสือยินยอมจากเจ้าของที่ดินข้างเคียง และแบบแปลนไม่เป็นไปตามข้อกำหนดตามกฎหมาย จึงได้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการตามแนวทาง ๓ แนวทาง ตามหนังสือ ที่ ตก ๗๓๕๐๓/๐๙๓๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ และมีคำสั่ง เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ (แบบ ค. ๑๕) โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ สั่งให้รื้อถอนอาคารทั้งหมดหรือบางส่วน หรือดำเนินการตามแนวทาง ๓ แนวทาง ดังนี้ แนวทางที่ ๑ ให้แก้ไขอาคารที่ก่อสร้างแล้ว โดยให้ผนังด้านทิศตะวันตกกับด้านทิศใต้เป็นผนังทึบ และโดยยื่นขออนุญาตดัดแปลงหรือรื้อถอนอาคารประกอบเอกสารเพิ่มเติมหรือแก้ไข ดังนี้ ๑.๑ แก้ไขเปลี่ยนแปลงแผนผังบริเวณ แบบแปลน รายการประกอบแบบแปลนโดยให้ผนังด้านทิศตะวันตกกับด้านทิศใต้เป็นผนังทึบ ๑.๒ ยื่นหนังสือยินยอมจากเจ้าของที่ดินข้างเคียงของพื้นที่ข้างเคียงทั้งสองด้าน ๑.๓ รายการคำนวณด้านความมั่นคงแข็งแรง (รายการคำนวณโดยวิศวกรโยธาที่มีอำนาจตามกฎหมาย) แนวทางที่ ๒ ในกรณีที่เจ้าของที่ดินข้างเคียงด้านใดด้านหนึ่งหรือทั้งสองด้านไม่ยินยอมเป็นหนังสือให้ก่อสร้างชิดเขตที่ดิน ให้แก้ไขอาคารที่ก่อสร้าง โดยรื้อผนังด้านที่เจ้าของที่ดินข้างเคียงไม่ยินยอมเป็นหนังสือ และก่อสร้างผนังใหม่โดยให้ผนังทึบ แต่ต้องห่างจากแนวเขตที่ดินไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร และยื่นแบบขออนุญาตดัดแปลงหรือรื้อถอนอาคารประกอบเอกสารเพิ่มเติมหรือแก้ไข ดังนี้ ๒.๑ แก้ไขเปลี่ยนแปลงแผนผังบริเวณ แบบแปลน รายการประกอบแบบแปลน โดยให้ผนังด้านที่เจ้าของที่ดินไม่ยินยอมให้เป็นผนังทึบ และต้องห่างจากแนวเขตที่ดินไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร ๒.๒ หนังสือยินยอมจากเจ้าของที่ดินข้างเคียงเฉพาะรายที่ยินยอม ๒.๓ รายการคำนวณด้านความมั่นคงแข็งแรง (รายการคำนวณโดยวิศวกรโยธาที่มีอำนาจตามกฎหมาย) แนวทางที่ ๓ ในกรณีที่เจ้าของอาคารต้องการรื้อผนังเดิมแล้วก่อสร้างผนังอาคารใหม่ที่มีหน้าต่างประตู ช่องระบายอากาศหรือช่องแสง หรือระเบียงของอาคาร ต้องมีระยะห่างจากแนวเขตที่ดิน ผนัง หรือระเบียงที่ก่อสร้างใหม่ ต้องอยู่ห่างเขตที่ดินไม่น้อยกว่า ๒ เมตร และยื่นขออนุญาตดัดแปลงหรือรื้อถอนอาคารประกอบเอกสารเพิ่มเติมหรือแก้ไข ดังนี้ ๓.๑ แก้ไขเปลี่ยนแปลงแผนผังบริเวณ แบบแปลน รายการประกอบแบบแปลน โดยให้ผนังด้านทิศตะวันตกกับด้านทิศใต้เป็นผนังที่มีหน้าต่าง ประตู ช่องระบายอากาศหรือช่องแสง หรือระเบียงของอาคาร ต้องมีระยะห่างจากแนวเขตที่ดิน ผนังหรือระเบียง ต้องอยู่ห่างเขตที่ดินไม่น้อยกว่า ๒ เมตร ๓.๒ รายการคำนวณด้านความมั่นคงแข็งแรง (รายการคำนวณโดยวิศวกรโยธา

/ที่มีอำนาจ...

ที่มีอำนาจตามกฎหมาย) หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ขอสำเนาพระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพระธาตุผาแดง โดยมีเนื้อหาตอนท้ายหนังสือดังกล่าวว่า ขอสงวนสิทธิที่จะไม่ดำเนินการตามคำสั่ง เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ (แบบ ค. ๑๕) ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือส่งสำเนาฎีกากระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมเมืองแม่สอด จังหวัดตาก พ.ศ. ๒๕๕๕ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี จากนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๖ ปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจโดยมิชอบ ปฏิบัติราชการโดยไม่มีกฎหมายรองรับ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๕๗ หากยุติเรื่องดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจะไม่ติดใจแต่อย่างใด ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ แจ้งการบังคับใช้ผังเมืองรวมเมืองแม่สอด จังหวัดตาก พ.ศ. ๒๕๕๕ ในเขตตำบลพระธาตุผาแดง ส่งถึงผู้ฟ้องคดี และส่งหนังสือการอุทธรณ์การก่อสร้างดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดตากและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ จังหวัดตากได้มีหนังสือแจ้งผลการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยพิจารณาไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือ ที่ ตก ๗๓๕๐๓/๑๑๐๔ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ แจ้งผลการประชุมดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า กฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมเมืองแม่สอด จังหวัดตาก พ.ศ. ๒๕๕๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๕ ดังนั้น การก่อสร้างอาคารใดๆ ในท้องที่ตำบลพระธาตุผาแดงก่อนหรือในวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๕ ภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายกฎกระทรวงดังกล่าว จึงไม่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่อย่างใด นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ก่อนที่จะมีประกาศกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมเมืองแม่สอด จังหวัดตาก พ.ศ. ๒๕๕๕ ได้เคยมีประกาศกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมในท้องที่ตำบลแม่ปะ ตำบลแม่สอด ตำบลพระธาตุผาแดง ตำบลท่าสายลวด และตำบลแม่ตาว อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายกฎกระทรวงมาแล้วรวม ๒ ฉบับ คือ กฎกระทรวง ฉบับที่ ๘๕ (พ.ศ. ๒๕๓๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. ๒๕๑๘ และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งกฎกระทรวงทั้งสองฉบับดังกล่าวมีประกาศในข้อ ๒ ให้ใช้บังคับผังเมืองรวมในพื้นที่ตำบลพระธาตุผาแดง อันเป็นที่ตั้งของอาคารพิพาท และตามมาตรา ๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ระบุว่า สำหรับเขตท้องที่ที่ได้มีการประกาศให้ใช้บังคับผังเมืองรวมตามกฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือเขตท้องที่ที่ได้เคยมีการประกาศดังกล่าว ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้บังคับตามเขตของผังเมืองรวมนั้นโดยไม่ต้องตราเป็นพระราชกฤษฎีกา ดังนั้น การดำเนินการก่อสร้างอาคารใดในเขตพื้นที่ตำบลพระธาตุผาแดง จึงต้องขออนุญาต

/ต่อเจ้าหน้าที่...

ต่อเจ้าหน้าที่ในเขตท้องที่ก่อสร้างอาคารตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า คำสั่ง เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ (แบบ ค. ๑๕) ไม่ชอบด้วยมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า คำสั่งให้รื้อถอนอาคารดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ออกสืบเนื่องมาจากคำสั่ง เลขที่ ตก ๗๓๕๐๓/๐๖๘๔ ลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๖ (แบบ ค. ๔) คำสั่งห้ามใช้อาคาร ตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งได้มีการแจ้งข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อกฎหมายที่อ้างอิง ข้อพิจารณา และข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ ส่วนในคำสั่งให้รื้อถอนอาคารดังกล่าวก็มีรายละเอียด ข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายที่อ้างอิงแล้ว ดังนั้น การออกคำสั่งให้รื้อถอนดังกล่าวจึงเป็นไปตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และจะเห็นว่า ในตอนท้ายคำสั่งดังกล่าว ในช่องคำเตือน ข้อ ๓ ยังได้แจ้งถึงสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งไว้ด้วยแล้ว ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงต้องใช้สิทธิอุทธรณ์ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ คือ ๓๐ วัน ไม่ใช่ ๑ ปี ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า คำสั่ง เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ (แบบ ค. ๑๕) ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารหรือดำเนินการตามทางเลือก ๓ แนวทาง เป็นการออกคำสั่งโดยมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม สร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็น สร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร และเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า การกำหนดแนวทางให้ผู้ฟ้องคดีเลือกดำเนินการเป็น ๓ แนวทางนั้น ไม่ใช่แนวทางที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะกำหนดได้ด้วยตนเอง แต่เป็นการกำหนดทางออกและวิธีการแก้ไขปัญหให้กับผู้ฟ้องคดี โดยอาศัยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๕๐ ดังนั้น การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้รื้อถอนอาคารจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ตามมาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กรณีจึงไม่เป็นดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การทำงานองเดียวกันกับคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ความว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง เลขที่ ตก ๗๓๕๐๓/๐๒๑๗ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๖ (แบบ ค. ๙) ให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และได้มีคำสั่ง เลขที่ ตก ๗๓๕๐๓/๐๒๑๖ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๖ (แบบ ค. ๓) ให้ระงับการก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคาร ตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือระงับการรื้อถอนอาคารตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มี

/หนังสือแจ้ง...

หนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการยื่นขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร (ครั้งที่ ๒) และมีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จนกระทั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ (แบบ ค. ๑๕) ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคาร ส่วนผู้ฟ้องคดีก็ได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอสำเนาพระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพระธาตุผาแดง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้ส่งสำเนากฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมเมืองแม่สอด จังหวัดตาก ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รวบรวมข้อเท็จจริงและเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้วจัดส่งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดตากและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณา ต่อมา สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัดตาก ในฐานะเลขานุการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รวบรวมข้อมูลและเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุม ครั้งที่ ๑/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๗ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาแล้ว มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่ง โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ออกคำสั่งภายในสามสิบวันนับแต่วันรับทราบคำสั่ง เป็นการถูกต้องตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือไม่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่ง โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ออกคำสั่ง แต่ใช้เวลา ๕๓ วันนับแต่วันรับทราบคำสั่ง จึงไม่เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีมติไม่รับวินิจฉัย และไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นต่างๆ ต่อไป ปรากฏตามคำวินิจฉัยที่ ๓ - ๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๗ และจังหวัดตากได้จัดส่งหนังสือ ที่ ตก ๐๐๒๒/๑๔๘๘๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ ถึงผู้ฟ้องคดี แจ้งผลการพิจารณาไม่รับอุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยส่งทางไปรษณีย์ตอบรับด่วนพิเศษในประเทศ เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๗ แต่ไม่มีผู้รับหนังสือดังกล่าวจึงกลับมาที่สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัดตาก สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัดตากจึงได้มอบหมายให้นายอาทิตย์ เครือตา นายช่างโยธาปฏิบัติงาน เป็นผู้นำผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวไปส่ง โดยมีผู้ฟ้องคดีรับเอกสารดังกล่าวด้วยตัวเอง ในวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๕.๑๕ นาฬิกา ณ โรงพยาบาลแม่สอด จากข้อเท็จจริงดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า การดำเนินการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นไปตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยรวมสองประเด็น คือ ประเด็นที่หนึ่ง คำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓ - ๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๗ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่รับพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นต้องพิจารณาก่อนว่า ผู้ฟ้องคดียื่นคำอุทธรณ์ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นขอใบอนุญาตก่อสร้างอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น จำนวน ๑๒ ห้อง เพื่อใช้เป็นที่พักอาศัย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตรวจสอบเอกสารหลักฐาน

/ปรากฏว่า...

ปรากฏว่าไม่ครบถ้วน โดยเฉพาะไม่มีหนังสือยินยอมจากเจ้าของที่ดินข้างเคียง และแบบแปลนไม่เป็นไปตามข้อกำหนดตามกฎหมาย จึงมีหนังสือ ที่ ตก ๗๓๕๐๓/๐๙๓๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ พร้อมกับมีคำสั่ง เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ (แบบ ค. ๑๕) สั่งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการรื้อถอนอาคารทั้งหมดหรือบางส่วน หรือดำเนินการตามทางเลือก ๓ แนวทาง ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนด โดยได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบโดยการส่งไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังภูมิลำเนาของผู้ฟ้องคดี ซึ่งระบุในเอกสารใบตอบรับในประเทศว่า บุตรของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับไว้ เมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๑.๕๐ นาฬิกา จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งดังกล่าว เมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๖ ระยะเวลาอุทธรณ์จึงเริ่มนับตั้งแต่วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๖ และสิ้นสุดในวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ตามมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ประกอบกับมาตรา ๖๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า การแจ้งเป็นหนังสือให้ส่งหนังสือแจ้งต่อผู้นั้น หรือถ้าได้ส่งไปยังภูมิลำเนาของผู้นั้นก็ให้ถือว่าได้รับแจ้งตั้งแต่วันที่ไปถึง ดังนั้น หากผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นดังกล่าว และประสงค์ใช้สิทธิอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจะต้องอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง การที่ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๖ จึงเป็นการยื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาที่กำหนดในมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยกฎหมายได้กำหนดระยะเวลาการอุทธรณ์ไว้โดยชัดแจ้ง อีกทั้งข้อความที่ระบุในหนังสืออุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๖ มิได้โต้แย้งว่าไม่ได้รับทราบคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างใด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยัยไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการวินิจฉัยโดยชอบแล้ว

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำเตือนที่ระบุไว้ในข้อ ๓ ของคำสั่งดังกล่าวมิได้ระบุข้อความชัดเจนว่า การยื่นอุทธรณ์คำสั่งนั้น มีรูปแบบหลักเกณฑ์อย่างไร อุทธรณ์เป็นหนังสือหรือไม่ ต่อหน่วยงานใด คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์คือใคร ผู้ฟ้องคดีจึงไม่สามารถใช้สิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคัดค้านคำสั่งได้ คำสั่งดังกล่าวจึงต้องมีระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น เห็นว่า คดีนี้เมื่อมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะได้กำหนดระยะเวลาการอุทธรณ์ไว้แล้วว่า ผู้ได้รับคำสั่งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง อันเป็นระยะเวลาอุทธรณ์หรือโต้แย้งที่กำหนดในกฎหมาย การยื่นอุทธรณ์จึงต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยไม่จำเป็นต้องนำระยะเวลาอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไปมาใช้บังคับ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๓

/วรรคสอง...

วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ส่วนคำเตือนท้ายคำสั่ง เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ ข้อ ๓ ที่ระบุว่า ผู้ได้รับคำสั่งผู้ใดไม่พอใจคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ภายในสามสิบวันนับแต่ได้รับทราบคำสั่ง เห็นได้ว่า ข้อความตามคำเตือนท้ายคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว มีเนื้อหาสาระเป็นการแจ้งสิทธิอุทธรณ์แก่ผู้รับคำสั่งโดยตรง ซึ่งเป็นถ้อยคำที่มีเนื้อหาสาระที่ชัดเจน แสดงความหมายซึ่งเข้าใจได้โดยง่าย อีกทั้งระยะเวลาที่กำหนดไว้ในคำเตือนดังกล่าว ก็เป็นระยะเวลาที่กำหนดให้อุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันรับทราบคำสั่งเช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ถือได้ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ระบุกรณีที่อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้ง การยื่นคำอุทธรณ์หรือโต้แย้ง และระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือการโต้แย้งไว้ตามที่บัญญัติในมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว จึงมิใช่เป็นกรณีที่ระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์ขยายเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่รับคำสั่งทางปกครองตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง

ประเด็นที่สอง ผู้ฟ้องคดีจะใช้สิทธิฟ้องคดีพิพาทเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ ต่อศาลปกครองได้หรือไม่ พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีนี้แม้ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ ดังกล่าว และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องมีคำบังคับของศาลตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยสั่งให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวทั้งหมดหรือบางส่วน ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่ง เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวได้ ตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่เมื่อมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติให้ผู้ขอรับใบอนุญาต ผู้ได้รับใบอนุญาต ผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ และผู้ได้รับคำสั่งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัตินี้ มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง กรณีจึงต้องถือว่ามีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับ อันเนื่องจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ ไว้โดยเฉพาะ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจะใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองในกรณีดังกล่าวได้ก็ต่อเมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดในมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งเป็นกฎหมายที่กำหนดขั้นตอนในเรื่องการอุทธรณ์ไว้เป็นการเฉพาะแล้ว เมื่อได้วินิจฉัยมาแล้ว

/ในประเด็น...

ในประเด็นที่หนึ่งว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓ - ๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๗ ที่ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย และผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๖ ซึ่งล่วงพ้นระยะเวลา ๓๐ วัน นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้ทราบคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว กรณีจึงต้องถือว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายที่ได้รับจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์และอุทธรณ์เพิ่มเติมว่า ผู้ฟ้องคดีขอคัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้เริ่มก่อสร้างอาคารหอพัก ๒ ชั้น ชนิดคอนกรีตเสริมเหล็กขนาด ๔ x ๒๑ เมตร ตั้งอยู่บนที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๓๓๒ ตำบลแม่ตาว อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ โดยปลูกแล้วเสร็จปลายปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งเหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นก่อนที่จะมีคำสั่งใดๆ จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า ตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นได้ยกฟ้องในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายที่ได้รับจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ผู้ฟ้องคดีกลับไม่อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในประเด็นดังกล่าว แต่ไปอุทธรณ์ในประเด็นอื่นที่ศาลปกครองชั้นต้นไม่ได้วินิจฉัย ดังนั้น ศาลปกครองสูงสุดจึงชอบที่จะมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีหรือยกคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายืนตามศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี มีข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลปกครองสูงสุดจึงชอบที่จะไม่รับอุทธรณ์ไว้พิจารณาหรือมีคำพิพากษาให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นพ้องด้วยกับคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นที่วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดในมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งเป็นกฎหมายกำหนดขั้นตอนในเรื่องการอุทธรณ์ไว้เป็นการเฉพาะแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓ - ๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๗ ที่ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ดังนั้น คำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้น

/ดังกล่าวนั้น...

ดังกล่าวนั้น สอดคล้องกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๓ - ๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๗ ที่วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีผู้ได้รับคำสั่งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่ง โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นผู้ออกคำสั่งภายในสามสิบวันนับแต่วันรับทราบคำสั่ง เป็นการไม่ถูกต้อง ตามนัยมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเห็นว่า คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่อาจหักล้างคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นได้ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายืนตาม คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นที่เพิกถอนคำสั่งของผู้ฟ้องคดี

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลง เป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ศาลได้รับฟังสรุป ข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือ ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์และอุทธรณ์เพิ่มเติม คำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐานอื่น จากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อต้นเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างอาคาร หอพัก ๒ ชั้น ชนิดคอนกรีตเสริมเหล็ก ขนาด ๙ x ๒๑ เมตร ซึ่งตั้งอยู่บนที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๓๓๒ ตำบลแม่ตาว อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง เลขที่ ตก ๗๓๕๐๓/๐๒๑๖ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๖ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคารดังกล่าว เนื่องจากก่อสร้าง โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น พร้อมทั้งมีคำสั่ง เลขที่ ตก ๗๓๕๐๓/๐๒๑๗ สั่งให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารภายใน ๓๐ วันนับแต่ได้รับคำสั่ง หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๖ แจ้งเตือนให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาต ก่อสร้างอาคารดังกล่าวอีกครั้ง แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการยื่นคำขอรับใบอนุญาตดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่ง เลขที่ ตก ๗๓๕๐๓/๐๖๘๔ ลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ห้ามผู้ฟ้องคดี ใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารที่พิพาท พร้อมทั้งมีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการปฏิบัติตาม พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๖ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอสำเนาประกาศให้ใช้บังคับพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ในพื้นที่ องค์การบริหารส่วนตำบลพระธาตุผาแดง หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๖ ขออนุญาตก่อสร้างอาคารพิพาทดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า คำขอดังกล่าวไม่มีหนังสือยินยอมจากเจ้าของที่ดินข้างเคียงและผู้ฟ้องคดียังมีที่ดินรื้อถอนอาคารบางส่วน ให้ได้ระยะร่นตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้อง ภายในเวลาที่กำหนด และแบบแปลนที่ยื่นขออนุญาตไม่เป็นไปตามข้อกำหนดตามกฎหมาย จึงมีคำสั่ง

/เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖...

เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารทั้งหมดหรือบางส่วน และให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการตามทางเลือก ๓ แนวทาง พร้อมกับมีหนังสือแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอสำเนาพระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพระธาตุผาแดง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ส่งสำเนากฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมเมืองแม่สอด จังหวัดตาก พ.ศ. ๒๕๕๕ พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ฉบับลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๖ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เนื่องจากเห็นว่า องค์การบริหารส่วนตำบลพระธาตุผาแดงไม่มีพระราชกฤษฎีกาประกาศให้เป็นเขตควบคุมอาคาร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงส่งหนังสือดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา ซึ่งต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ ตก ๐๐๒๒/๑๔๘๘๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ แจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓ - ๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๗ ว่า ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์เกินระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด จึงไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ และให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้เพิกถอนคำสั่งและคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดังกล่าว ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้ ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า คำสั่ง เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคาร และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓ - ๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๗ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่รับพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

กรณีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่า คำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓ - ๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๗ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่รับพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติว่า การสั่งหรือการแจ้งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัตินี้ นอกจากกรณีตามมาตรา ๔๐ (๒) และมาตรา ๔๗ ทวิ ให้ทำเป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้ผู้ขอรับใบอนุญาต ผู้ได้รับใบอนุญาต ผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ เจ้าของ

/หรือผู้ครอบครอง...

หรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ดำเนินการ หรือผู้ควบคุมงาน แล้วแต่กรณี ณ ภูมิลำเนาของผู้นั้น หรือจะทำเป็นบันทึกและให้บุคคลดังกล่าวลงลายมือชื่อรับทราบก็ได้ มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ผู้ขอรับใบอนุญาต ผู้ได้รับใบอนุญาต ผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ และผู้ได้รับคำสั่งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัตินี้มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดี รื้อถอนอาคาร ตามมาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งพร้อมการแจ้งสิทธิอุทธรณ์ดังกล่าวทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ เมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๖ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวภายในวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๖ จึงเป็นการอุทธรณ์คำสั่งเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้ทราบคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นคำสั่งที่ขอด้วยกฎหมาย

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิฟ้องคดีเพื่อขอให้ศาล มีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคาร หรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหาย ในเรื่องใดไว้โดยเฉพาะ การฟ้องคดีปกครองในเรื่องนั้นจะกระทำได้ต่อเมื่อมีการดำเนินการ ตามขั้นตอนหรือวิธีการดังกล่าว และได้มีการสั่งการตามกฎหมายนั้น หรือมิได้มีการสั่งการภายใน เวลาอันสมควรหรือภายในเวลาที่กฎหมายนั้นกำหนด เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๓ - ๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๗ ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ผู้ฟ้องคดีเนื่องจากผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งเมื่อพ้นระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด เป็นคำสั่งที่ขอ ด้วยกฎหมาย กรณีจึงถือได้ว่าก่อนยื่นฟ้องคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการ สำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายที่ได้รับจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามที่ กฎหมายกำหนดไว้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจใช้สิทธิฟ้องคดีขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลขที่ ๕๑๐/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๖ ต่อศาลปกครองได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สำหรับประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีได้เริ่มก่อสร้างอาคารหอพัก ๒ ชั้น ชนิดคอนกรีตเสริมเหล็กขนาด ๙ x ๑๒ เมตร ตั้งอยู่บนที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๓๓๒ ตำบลแม่ตาว อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ โดยปลูกแล้วเสร็จปลายปี พ.ศ. ๒๕๕๕

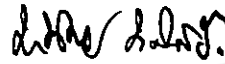

/ซึ่งเหตุการณ์...

ซึ่งเหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นก่อนที่จะมีคำสั่งใดๆ จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เมื่อศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยแล้วว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิฟ้องคดี จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นนี้ เนื่องจากไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นายมานิตย์ วงศ์เสรี
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไชยเดช ดันติเวสส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสัมฤทธิ์ อ่อนคำ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางสุมาลี ลิมปโสภา
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมศักดิ์ ตันตลเลขา
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

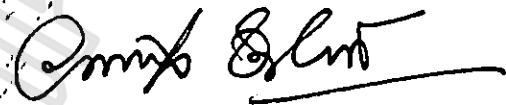

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายศิริ มีแสงสกุล

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๔๖๓/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ ๑. ๑๐๖๔/๒๕๖๖ ได้ทำคำพิพากษาโดยนายสมศักดิ์ ตัณฑเลขา ตุลาการศาลปกครองสูงสุด ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แต่เนื่องจาก นายสมศักดิ์ ตัณฑเลขา พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์)
ประธานศาลปกครองสูงสุด